

Lipsă de harul lui Dumnezeu

Evrei 12.15–17: ... veghind, ca să nu ducă vreunul lipsă de harul lui Dumnezeu, ca nu cumva vreo rădăcină de amărăciune, încolțind, să vă tulbure și mulți să fie întinați de ea; ca să nu fie vreun curvar sau vreun lumesc, ca Esau, care, pentru o singură mâncare, și-a vândut dreptul de întâi-născut; pentru că știți că și după aceea, dorind să moștenească binecuvântarea, a fost respins (pentru că nu a găsit loc pentru pocăință), deși o căuta stăruitor, cu lacrimi.

În meditațiile anterioare asupra capitolului 12 din Epistola către Evrei, am văzut că fiecare născut din Dumnezeu și sfințit prin jertfa lui Isus Hristos poartă în sufletul său dorința și tânjirea după sfințenie. Poate că se găsesc în noi greșeli și neajunsuri, dar Duhul Sfânt, care locuiește în noi, păstrează vie această dorință în inimile noastre. El ne dezvăluie tot mai mult, prin Cuvântul adevărului, gloria Persoanei Domnului nostru și a lucrării dragostei Sale. Și, revărsând astfel dragostea lui Dumnezeu în inimile noastre, El ne eliberează de lucrurile lumii, de poftele trupului și de căile în care umblam odinioară.

Cu cât suntem mai aproape de Domnul și cunoaștem mai mult harul lui Dumnezeu, cu atât mai mult urmăm îndemnul de a alerga după pace și sfințenie, cu care Dumnezeu a legat binecuvântarea prețioasă de a-L vedea.

Dacă harul lui Dumnezeu are pregătită o astfel de binecuvântare pentru sfinții și iubiții Săi, nu trebuie să fim neglijenți în dobândirea acestei binecuvântări, dar nu trebuie să ne gândim doar la noi înșine când vine vorba de obținerea ei, ci și la toți cei cu care Dumnezeu ne-a legat atât de strâns. Nu suntem singuri, ci suntem uniți cu celelalte mădulare ale aceluiași trup și, de aceea, trebuie să avem grijă unii de alții cu dragoste frățească, ca nimeni să nu ducă lipsă de harul lui Dumnezeu și, prin urmare, să nu piardă binecuvântarea Lui.

Harul lui Dumnezeu este pentru toți. Nimeni nu se poate sustrage de la el fără a suferi prejudicii pentru sufletul său și pierderi de binecuvântare. Lipsa harului (sau, cum se poate traduce: a neglija, a se sustrage, a lăsa nefolositor, a se îndepărta de har) nu îl afectează doar pe individ, ci atinge întreaga comunitate, la fel cum atunci când un mădular suferă, suferă întregul trup. Cât de important este, așadar, să avem grijă ca nimeni să nu se întoarcă de la harul lui Dumnezeu și să nu încolțească o rădăcină a amărăciunii, prin care mulți să fie tulburați și întinați. O, de-am cunoaște mai mult harul lui Dumnezeu și de am fi întemeiați în el! Nimic nu ne poate desprinde atât de mult de noi înșine, de lume și de carne și să ne unească cu Domnul precum face cunoașterea harului lui Dumnezeu. El ne ține, de asemenea, mici și smeriți la picioarele Sale.

Începutul îndepărtării de la har este adesea atât de mic, încât abia se observă. Pentru a putea vedea lipsa harului lui Dumnezeu, avem nevoie de ochi care să nu fie făcuți vigilenți de *spiritul de judecată* și de *critică*, ci de *Duhul Sfânt*. Barnaba avea astfel de ochi, capabili să vadă harul lui Dumnezeu. Era un om plin de Duhul Sfânt și de credință. Când a ajuns la Antiohia, el a văzut harul lui Dumnezeu (Faptele apostolilor 11.23,24). Bucuria pentru aceasta i-a umplut sufletul, iar el a găsit cuvântul potrivit pentru acei credincioși în îndemnul: „Să rămână cu hotărâre de inimă cu Domnul.” Cât de mult avem nevoie de astfel de ochi, care să vadă atât *harul* lui Dumnezeu, cât și *lipsa harului* lui Dumnezeu, și apoi să putem ajuta, întări și încuraja

cu cuvintele potrivite! O, de-ar fi mai mulți astfel de Barnaba și ei să nu lipsească niciodată din adunare!

Dar înainte de a fi capabili să veghem în mod corespunzător „ca nimeni să nu ducă lipsă de harul lui Dumnezeu”, trebuie să fi învățat să veghem *asupra noastră înșine*. De aceea, Pavel îl îndeamnă pe Timotei: „Ia seama la tine însuși și la învățătură; rămâi în ele, pentru că, făcând aceasta, te vei *mântui* și *pe tine însuși* și *pe cei* care te ascultă” (1 Timotei 4.16). Nu putem conduce pe nimeni mai departe decât suntem noi înșine. Greutatea și puterea noastră nu stau în ceea ce spunem, ci în ceea ce suntem. Înainte ca Ezra să poată fi un călăuzitor pentru alții din Babilon, și-a îndreptat propria inimă spre a cerceta Legea DOMNULUI și să o **împlinească** (Ezra 7.10). Faptele noastre vorbesc mai mult decât cuvintele noastre. Petru i-a îndemnat pe bătrâni nu doar să păzească turma lui Dumnezeu, ci și să fie *exemple* pentru ea (1 Petru 5.2,3). Ezra a fost un model. Pavel a fost un model; el i-a putut scrie lui Timotei că acesta îi cunoștea nu doar învățătura, ci și purtarea, și de aceea avea dreptul să le recomande cu atâta insistență lui Timotei și lui Tit să fie modele pentru credincioși atât în cuvânt, cât și în *purtare* (1 Timotei 4.12; Tit 2.7). El, care muncise mult mai mult decât toți ceilalți (1 Corinteni 15.10), considera că cel mai important lucru pentru un slujitor al lui Hristos era să fie el însuși modelat de adevăr, astfel încât acesta să poată fi văzut în el (2 Corinteni 4.1,2). Ce valoare are oare să vestim adevărul, dacă nu suntem noi înșine un exemplu al acestuia! Cât de gravă este responsabilitatea care ne revine să fim ceea ce spunem! Cât de mare este, în acest sens, Persoana Domnului înaintea noastră! El era cu adevărat ceea ce spunea (Ioan 8.25). Numai astfel suntem capabili să-i ajutăm pe cei care suferă de lipsa harului lui Dumnezeu și să prevenim răul în adunare.

A suferi de lipsa harului lui Dumnezeu sau a rămâne în urmă față de acesta are consecințe grave. Dacă ne îndepărtăm de harul lui Dumnezeu, ne îndepărtăm și de puterea lui păzitoare. Atunci, stăpânul acestei lumi câștigă foarte ușor influență asupra inimii noastre, iar noi pierdem simțirea corectă a păcatului și a lucrurilor lumii, precum și vigilența față de noi înșine. Știm cu toții cât de repede tindem spre aceasta din fire. Binecuvântarea nu mai izvorăște din noi, ah nu, ci în locul binecuvântării vine pieirea. Dacă harul nu mai lucrează în noi, alții vor fi curând contaminați de noi și va răsări o rădăcină a amărăciunii, prin care întreaga adunare va fi pătată, tulburată și întinată.

Acum urmează în pasajul nostru biblic o avertizare pentru cei care se îndepărtează de harul lui Dumnezeu. Uneori vrăjmașul a folosit acest pasaj pentru a-i speria pe credincioșii slabi, care, din neatenție sau în circumstanțe grele, au fost doborâți de vrăjmaș, și căroră el le-a șoptit că, la fel ca Esau, nu mai pot găsi loc pentru pocăință. Esau, însă, era unul fără de Dumnezeu și nu un credincios căzut — el era un disprețuitor al harului lui Dumnezeu, și de aceea nu a putut găsi loc pentru pocăință. Acești copii ai lui Dumnezeu căzuți și înspăimântați se află însă într-o întristare divină și „într-o pocăință care duce la mântuire, fără regret” înaintea feței Dumnezeului lor (2 Corinteni 7.10). Dar aceasta nu era niciodată cazul lui Esau; el a căutat să moștenească binecuvântarea, dar nu a găsit loc pentru pocăință față de păcatul său. Esau, așa cum s-a menționat, nu este niciodată imaginea unui credincios căzut; Scriptura spune că el era un „necredincios”. Și el a rămas unul fără de Dumnezeu. Iar unul fără de Dumnezeu nu este niciodată imaginea unui credincios, iar un credincios nu poate împărtăși niciodată soarta celui fără de Dumnezeu — nu va fi judecat niciodată *împreună cu lumea* (1 Corinteni 11.32). Dar Dumnezeu ne dă, prin Esau, o avertizare împotriva căilor celor fără de Dumnezeu, ca să nu pășim pe căile lor. Și aceasta facem atunci când ducem lipsă de harul lui Dumnezeu și ne îndepărtăm de el. Iar acest pericol este mare și o teamă sfântă ar trebui să ne cuprindă sufletul

atunci când ne descoperim că suntem pe căile lui Esau. Chiar psalmistul strigă: „Ferice de omul care nu se duce la sfatul celor răi și nu stă pe calea păcătoșilor și nu se așază pe scaunul celor batjocoritori” (Psalmul 1.1). Și tot așa, Dumnezeu ne avertizează, prin Esau, împotriva căii și a înșelăciunii de sine a acestui om fără de Dumnezeu, care a vândut binecuvântarea cerească pentru o mâncare — care voia să le aibă pe amândouă, plăcerea prezentului și binecuvântarea viitorului. Nu putem avea ambele, așa cum credea Esau. Dacă începem să *pășim* pe calea celor răi, vom suferi pierderea binecuvântărilor *cerești*.

Dar să analizăm puțin mai îndeaproape istoria lui Esau! Ea este o avertizare specială pentru toți cei care trăiesc doar pentru plăcerile pământești și trupești ale prezentului, dar pentru care lucrurile divine și eterne nu au nicio valoare. Esau era întâiul-născut și, prin aceasta, i se acordase un har deosebit. Renunțarea la această binecuvântare înaltă în schimbul unei porții de linte a devenit proverbială până în zilele noastre. Cât de ușor a renunțat la această binecuvântare, vedem din cuvintele sale: „Iată, am să mor, și la ce-mi va folosi dreptul de întâi-născut?” (Geneza 25.32). Cu ușurință, fără ezitare, doar pentru o clipă trecătoare, a renunțat la cea mai bună binecuvântare: aceea de a fi binecuvântat de Dumnezeu cu roua cerului. Deși Esau a vorbit atât de ușuratic, ba chiar disprețuitor, despre binecuvântarea de întâi-născut, în realitate nu se gândea că o va pierde, căci, când a venit clipa să primească binecuvântarea, a vrut să o moștenească, dar a trebuit să facă teribila experiență că o pierduse.

Această avertizare se adresează tuturor celor care râvnesc la ce este mai bun din lumea prezentă și din cea viitoare — care doresc să aibă binecuvântarea harului lui Dumnezeu, dar și prietenia și bucuriile acestei lumi. Aceștia s-au lăsat pradă rătăcirii lui Balaam, care voia răsplata și aurul lui Balac, dar, în același timp, dorea ca sufletul său să moară ca al celor drepti, iar sfârșitul său să fie asemenea celui al acestora (Numeri 23.10). Și cum a murit Balaam? A pierit împreună cu vrăjmașii poporului lui Dumnezeu (Iosua 13.22), iar sfârșitul lui a fost ca al celor care coboară în groapă (Psalmul 28.1). Pentru toți aceștia, care nu sunt nici reci, nici în clocot, care seamănă cu aceia care, în zilele lui Ilie, șchiopătau de ambele părți, Esau să le servească drept avertisment, indiferent dacă sunt credincioși sau necredincioși. Fiecare să învețe că plăcerile acestei lumi îl costă *binecuvântarea cerească*. Nu există aproape nicio istorisire, care să arate atât de îngrozitor responsabilitatea care revine tuturor celor care, cu dispreț și ușurătate, renunță la „roua cerului” — binecuvântările *cerești* ale lui Dumnezeu — pentru lucrurile deșarte ale acestei lumi. Când copiii lui Dumnezeu pășesc pe calea celor fără de Dumnezeu și trăiesc pentru prezent, aceasta dovedește că ei disprețuiesc binecuvântările *cerești*, iar pierderea lor este deja mare aici, pe pământ. Cât de mult mai mare este însă pierderea celor care trec pe lângă harul lui Dumnezeu și își pierd astfel dreptul la harul Evangheliei lui Dumnezeu!

Isaac avea pentru întâiul-născut o binecuvântare care cuprindea nu doar binecuvântări pământești, ci și „roua cerului” (Geneza 27.28). Iar Dumnezeu are pentru cei născuți din El o binecuvântare în care este cuprinsă o *moștenire* nepieritoare *în ceruri* (1 Petru 1.4). Pentru Esau, această binecuvântare a întâiului-născut nu avea nicio valoare, dar Iacov o prețuia atât de mult, încât i-a cerut lui Esau să-i confirme siguranța dobândirii sale printr-un jurământ. Această prețuire a lui Iacov față de moștenirea disprețuită de Esau ar fi trebuit să-l facă pe Esau să se gândească. Dar el i-a jurat lui Iacov vânzarea dreptului său de întâi-născut. Ce a văzut Dumnezeu în acest jurământ, vedem din cuvintele: „Astfel, și-a *nesocotit* Esau dreptul de întâi-născut.” Acest act al disprețului său l-a caracterizat ca pe un respins. Oricâte calități bune am găsi în viața lui Esau, deși comportamentul lui Iacov aici nu a fost tocmai divin, pentru Dumnezeu Esau a fost un disprețuitor al harului Său — unul lumesc — unul fără Dumnezeu!

Și câți disprețuitori ai harului lui Dumnezeu există astăzi! O, fie ca niciun cititor al acestor rânduri să nu disprețuiască binecuvântarea cerească a harului lui Dumnezeu, legată de faptul de a fi născut din Dumnezeu, și să o sacrifice pentru plăcerile trecătoare ale prezentului! Dumnezeu îi avertizează pe toți să nu calce pe urmele lui Esau. Cât de îngrozitor a fost strigătul lui în ziua aceea, când a vrut să moștenească binecuvântarea și a făcut apoi descoperirea teribilă că aceasta era pierdută ! În zadar a strigat din nou, cu lacrimi: „Binecuvântează-mă și pe mine, tată!” La fel de îngrozitor va fi odată și strigătul fecioarelor nehibzuite: „Doamne, Doamne, deschide-ne!” Da, știm din Scriptură că și în iad se vor auzi încă strigăte după milă (Luca 16.24). Omul bogat a cerut aceasta, dar nu a găsit niciun răspuns. Și la fel de zadarnic, cum a fost strigătul lui Esau după binecuvântarea cerească la patului tatălui său, la fel de zadarnic va fi strigătul acelor fecioare nehibzuite, când ușa va fi închisă și Domnul le va răspunde: „Nu vă cunosc.”

Esau nu a plâns pentru păcatul său, că și-a *disprețuit* și vândut dreptul de întâi-născut, ci pentru faptul că îl *pierduse*. Nu pocăința o căuta cu lacrimi, ci binecuvântarea. Dar lacrimile sale nu au putut schimba binecuvântarea tatălui său; binecuvântarea a rămas asupra lui Iacov. Esau a trebuit să vadă că fratele său a obținut binecuvântarea, pe care el o disprețuise cu atâta ușurință. Și astfel, odată, toți cei care disprețuiesc pe cei binecuvântați ai Domnului vor vedea, și atunci se va împlini cuvântul asupra lor: „Priviți, disprețuitorilor, și mirați-vă și pieriți” (Faptele apostolilor 13.41). Inima lui Esau se împietrise, el nu a găsit loc pentru pocăință. Și va veni o zi în care judecata împietririi se va abate asupra tuturor celor care disprețuiesc Evanghelia și, la fel ca Esau, nu vor mai găsi loc pentru pocăință. Ei se vor pierde, „pentru că (spune Dumnezeu), nu au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiți”. Și de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna, ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate (2 Tesaloniceni 2.10-12). Aceasta este judecata împietririi.

Toate acestea sunt avertismente serioase cu privire la riscul de a trece pe lângă harul lui Dumnezeu. Da, Dumnezeu avertizează înainte de a judeca! Fie ca Domnul să ne ajute să prețuim binecuvântarea pe care harul lui Dumnezeu vrea să ne-o dăruiască!

Titlul original: „*Das Versäumen der Gnade Gottes*”.

Sursa: Handreichungen – Biblische Fragen und Antworten, pag. 169-174, Vol. 18, Anul 1933.